

Kovači.

Spisal *Fr. Merljak.*

Ha, da bi bili videli, kaj se je zgodilo tem porednežem! Prav gotovo bi jim privoščili to „nezgodo“. „Prav, prav,“ bi rekli, „pa še premalo; zakaj pa vtikate povsod svoj nos in zakaj ne greste iz šole vsak po svoji poti naravnost domov?“

Pa čakajte, da vam povem, kaj se je pravzaprav zgodilo tem paglavcem.

Veste, Bolčev Pepe, Dogarjev Maks, Kraščkov Janez, mlinarjev Polde in Blažonov Nace so šli — kakor vedno — tudi včeraj popoldne skupaj iz šole domov.

Navadno so hodili vsak dan najmanj po eno uro, četudi ni bilo od šole do doma več kakor dvajset minut; no, denimo, naj bo pol ure, ampak več pa prav gotovo ni bilo.

Seveda, kako bi vendar hoteli priti tako naglo, če so si pa šteli v posebno dolžnost, podražiti vsakega psa na poti — Bolčevemu Pepetu je Valentinčičev Karo zaraditega že dvakrat raztrgal hlače — za vsakim vrabcem vreči kamen, splezati na vsako drevo in preskočiti vsak jarek.

Včeraj so hodili pa še posebno dolgo. Mlinarica je trdila, da je bila zaradi Poldeta celo v skrbeh, zakaj ta je prišel domov šele o mraku.

Da vam naravnost povem, ni se jim pripetila nezgoda, ampak kaznovali so se sami za otročje oponašanje kovaškega dela.

Ko gredo namreč včeraj popoldne iz šole, zagledajo kovača, ki je imel kovačnico nedaleč od šole, kako je koval županovega konja.

Gotovo, takoj so morali biti zraven, zakaj ob takih prilikah je vendar treba prodajati tudi zijala.

Ker je bil konj mlad in ker so mu nagajale muhe, je bil jako nemiren. Trije so ga morali držati in miriti, in komaj, komaj ga je podkoval kovač.

Ko je mojster svoje delo končal, odidejo naši znanci naprej proti domu.

Hipoma se ustavi Blažon, najstarejši in najmočnejši izmed njih, pri plotu in zavpije: „Alo, fantje! Jaz bom konj, kdo se me upa podkovati?“

„E, misliš, da si res tako močan,“ se oglasi Bolčev Pepe, ki se je rad pretepal.

„Tebe se že ne bojim.“

„No, bomo videli. Stavim dve peresi, da te podkujem, samo če se te bosta upala držati ta dva,“ pravi Pepe, kažoč na Kraščkovega in Dogarjevega.

„Kaj, samo ona dva, vsi trije, vsi naj me drže, in še ne opravite nič,“ zavpije Blažon.

„Da, da, vsi trije, vsi trije ga bomo držali,“ pristavi brž mlinarjev Polde, ki ga je pogrelo, da ni Pepe izvolil za pomagača tudi njega.

„Pa naj velja, samo da se ne boš kesal, Blažon,“ reče nato Pepe in ga pogleda zmagonosno . . .

S tem je bil konec prepira, in začelo se je kovanje.

„Toda glej, da me ne toľčeš, koder sem imel otisko,“ opozori še prej Nace Pepeta, potem se nasloni na plot in vzdigne desno nogo, ki jo pograbijo trije pomagači.

Nikar pa ne mislite, da je imel Pepe žreblje in kladivo, o ne, ampak toľči je moral z golo pestjo po bosih nogah Blažonovi.

Dogarjev Maks se je delal silno moškega in resnega. „Čšt, Miško, na, čšt, na,“ je tolažil Naceta.

Pepe se počasi in oprezno približa Nacetovi nogi; najprvo ga nekoliko pošegeta okrog otiske, kar je Nace rad držal, ker mu je dobro delo, potem se pa pripravi, da bi tolkel.

Toda komaj je udaril prvokrat — ruk! — ga brcne Nace v prsi, da je odletel nazaj, četudi so pomagači držali „konja“, kar so mogli . . .

Pepeta je to nad vse pogrelo, sram ga je bilo namreč tovarišev, zato naglo zopet priskoči, prime z levo roko za nogo, z desno pa začne nabijati kakor besen po Nacetovi peti.

Nace se je trudil in napejal na vso moč, da bi se otrešel kovača in pomagačev, a ni se mogel, sedaj so ga držali prekrepro.

„E, ne boš se nam, Blažon, izmuznil, ne; sedaj vidiš, kje je tista tvoja moč, seveda, prvokrat bi se nas lahko vsak otrešel, ker še nismo bili pripravljeni, ali sedaj, sedaj pokaži, kaj si in če se kaj upaš,“ se mu je rogal in zabavljajl Pepe.

Kar ga udari, morda nalašč, morda pa tudi po neprevidnosti, kakor sam trdi, nekolikokrat po otiski. Ker je to Naceta silno zbolelo in zraven je bil še jezen, da se mu je Pepe tako rogal, zbere vse svoje moči, kar jih je imel, potegne nogo k sebi, potem pa naglo sune nazaj . . .

„Bun, hu, hium,“ se oglasio kar trije obenem.

Pepeta je namreč butnil z nogo v nos, da se mu je hipoma podedila kri po obrazu in srajci, Maks in Janez sta se pa zaradi sunka tako zazibala, da sta trčila z glavama skupaj in si naredila na čelih vsak svoj rog . . .

Polde, ki ga je držal pri členu, je še najmanj dobil, ta je samo padel in se nekoliko povaljal po tleh, zato pa tudi ni jokal kakor oni trije.

„Aha, sedaj pa imate! Ali ste videli, da se vas res ne bojim?“ je začel kričati Nace in mahati z rokami po zraku samega veselja, da jih je premagal tako slavno.

„Seveda, nalašč si nas, nalašč, Blažon blažonasti, gledal si nazaj, kdaj ne bomo pazili, o, saj te poznamo,“ so mu hiteli odgovarjati kar vprek vsi štirje.

„To je res, nalašč sem vas sunil, saj ste tudi vi mene nalašč držali, da se ne bom mogel ganiti, a nazaj pa nisem gledal; in ti, Polde, kdo je Blažon blažonasti, reci mi še enkrat!“ je kričal Nace in iskal vzroka, da nabije še Poldeta. Bil je namreč neusmiljen, zato se mu je zdelo najlepše, ako bi jokali vsi štirje, češ, šele potem bi bila prava zmaga.

„Ti si Blažon blažonasti, ti, da, ti si Blažon blažonasti, Blažon blažonasti, Blažon blažonasti, samo udari me, boš videl potem,“ mu je odgovarjal razjarjeni Polde nepremišljeno in s'rovo.

„Kaj, ti boš mene?“ se zadere Nace in ga sune nekolikokrat v rebra, da mu upade ves pogum in se loti jokati še on.

„Misliš, da nas boš res tepel, ti, ki si vedno zaprt in ki nikoli nič ne znaš v šoli,“ se raztogote vsi štirje in se zakade vanj ter ga vržejo po tleh . . .

Blažona so sedaj tako nabili, da je jokal tudi on, jokali so tedaj vsi.

In to jih je izpametovalo. Nič več se niso vedli nedostojno in nič več niso postopali po cestah in potih. Kaznovali so se sami. In ta kazen je pomagala.

Žopet v šolo!

*Kadar Anka vstane,
v šolo se napravi —
torbica na roki,
ruta je na glavi!*

*V srcu pa je volja,
v srcu je veselje,
spremljevalke njene
so visoke želje:*

*Da bi bila zdrava,
srečna in učena,
ko iz Anke zraste
spoštovana žena.*

*Solnce sije z neba,
ko gre Anka k šoli,
da bi ji to solnce
ne zašlo nikoli!*

E. Gangl.

